

15/11/2022

Η πρώτη για φέτος Ιερατική Σύναξη της Μητρόπολης Ιερισσού

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου](#)

Η πρώτη για την φετινή Εκκλησιαστική Περίοδο Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου συνεκλήθη χθες Δευτέρα, 14 Νοεμβρίου 2022 στον ιστορικό Μεγαλοπρεπή Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Αγίου Στεφάνου Αρναίας, κατόπιν προσκλήσεως του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Θεόκλητου.

Άπαντες οι Κληρικοί προσήλθαν με μεγάλη χαρά στην Αρναία, την και Ιστορική Έδρα της Τοπικής Εκκλησίας για να επικοινωνήσουν τόσο με τον Επίσκοπό τους, όσο και μεταξύ τους, αναγνωρίζοντας ότι αυτές οι ευλογημένες “κοινωνίες” συμβάλλουν ουσιαστικά στην ενότητα του εφημεριακού Ιερού Κλήρου και επιπλέον προσφέρουν ευλογημένο έδαφος και χώρο να σπαρεί ο Λόγος του Θεού και το θέλημά Του στις Ιερατικές καρδιές και δι’ αυτών σε ολόκληρο το τοπικό Γεώργιο.

Καλεσμένος ως ομιλητής της ημέρας ήταν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων, εκλεκτός φίλος και αδελφός κατά πάντα του Επισκόπου μας, ο οποίος τον Φεβρουάριο του 2023 συμπληρώνει δεκαετή λαμπρά Αρχιερατεία στην κληρωθείσα σε Αυτόν Ιερά Μητρόπολη, όπως προ ημερών συνέβη και με τον Μητροπολίτη Ιερισσού (07/10/2012).

Κατ' αρχήν, γενομένης προσευχής, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιερισσού κ. Θεόκλητος απευθύνθηκε στους Κληρικούς μας και ανέπτυξε και ανέλυσε επίκαιρα πρακτικά και διοικητικά θέματα που απασχολούν τόσο την Τοπική Εκκλησία, όσο και την καθ' Ελλάδα. Κυρίως επέμεινε στην πνευματική, κατηχητική και λειτουργική αναθέρμανση των Ενοριών μας, ενόψει μάλιστα της αρχομένης Τεσσαρακοστής των Αγίων Χριστουγέννων, της Νηστείας που διέπει την περίοδο αυτή και την πύκνωση των Ιερών Ακολουθιών που σφραγίζουν τον λειτουργικό τούτο χρόνο.

Συνέστησε εντονότερη προσπάθεια για την καλή οργάνωση και στελέχωση των Κατηχητικών μας Σχολείων όλων των βαθμίδων και ζήτησε να τελούνται ανελλιπώς όλες οι Ιερές Ακολουθίες του Νυχθημέρου επ' ευλογία του θεοσκεπάστου Λαού μας. Αναφορά έγινε στα εκτελούμενα αυτό το χρονικό διάστημα έργα της Ιεράς Μητροπόλεως τόσο στις Κατασκηνώσεις όσο και στην ανάπλαση του Ιερού Προσκυνηματος της Μεγάλης Παναγίας, χάριν των νέων βλαστών μας, των παιδιών μας και του καθόλου πληρώματος της Τοπικής Εκκλησίας.

Έκανε ειδική αναφορά στην πρόταση την οποία οφείλουν να υποβάλλουν όλοι οι Εφημέριοι προς την Ιερά Μητρόπολη για τη διάρθρωση από 1/1/2023 των Εκκλησιαστικών μας Συμβουλίων, ως και των Διοικητικών Συμβουλίων των Ιερών Προσκυνημάτων και Ιδρυμάτων μας. Και τέλος ζήτησε έως πέρατος Νοεμβρίου να υποβληθούν στα Γραφεία της Ιεράς Μητροπόλεως οι Προϋπολογισμοί Οικ. Έτους 2023 Ιερών Ναών, Προσκυνημάτων, Ιερών Μονών και Ιδρυμάτων, ως η Ιερά Σύνοδος με Εγκύκλιό της υπενθύμισε κατά Νόμον.

Κατόπιν ο Σεβασμιώτατος παρουσίασε με θερμά λόγια τον ομιλητή και την μακρά και σταθερά τους φιλία, η οποία επεκτείνεται στα έτη που και οι δύο ως Πρωτοσύγκελλοι διακόνησαν αντιστοίχως στις Ιερές Μητροπόλεις Μαντινείας και Κυνουρίας και Ξάνθης και Περιθεωρίου.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Παντελεήμων ανέπτυξε με λιπαρά την πείρα του το θέμα: «Η Ενορία ως το κύτταρο της Εκκλησιαστικής Ζωής και Παραδόσεως». Πρακτικός, λίαν περιεκτικός, καθόλου κουραστικός και τεκμηριωμένα θεολογικός ο λόγος του Σεβασμιωτάτου, ως υετός πνευματικός επότισε τον ψυχισμό και τις αναζητήσεις επί του θέματος των Ιερέων μας, απαντώντας ουσιαστικά στο ερώτημα του ποια οφείλει να είναι η θέση του Κληρικού μέσα στο Σώμα του Χριστού.

Εκκίνησε την ομιλία του με την διατύπωση ότι ο Ιερέυς οφείλει να μοσχοβολά Λιβάνι, Ταπείνωση και Ανάσταση, ώστε η προσφορά του να αποβαίνει θυσία ευάρεστη προς τον Θεό, διακονία για τον Λαό και πραγματική κένωσή του χάριν της αγάπης του Αγιοτριαδικού Θεού και της Θυσίας του Εσφαγμένου Αρνίου υπέρ του ανθρώπου. Εντύπωση προξένησε η θέση του ότι ο Εφημέριος δεν κάνει μια καλή πράξη ως Λειτουργός του Υψίστου μέσα στην Ενορία, αλλά κενώνεται, δηλαδή ταπεινώνεται, θυσιάζεται και προσφέρει το είναι του ως ποιμένας και πατέρας για το ποίμνιό του. Για να επιτευχθή κάτι τέτοιο απαιτείται υποταγή και υπακοή στο θέλημα του Τριαδικού Θεού, το οποίο σαφώς οφείλει να διακρίνη από το δικό του το θέλω.

Ειδικός λόγος έγινε για την εικόνα του Λειτουργού ως θερμουργού κηρύγματος ζωής και λόγου, ως θυσίας και προσφοράς ψυχοσωματικής του Λειτουργού που γνωρίζει τις Άγιες Γραφές και επιδιώκει να μεταφέρει τον Κυριακό λόγο στις σημερινές κοινωνίες χωρίς περικοπές ή φτιασιδώματα, αλλά με ένα Χριστοκεντρικό μήνυμα – κήρυγμα που δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο διάλογος της Εκκλησίας με τον κόσμο. Εντύπωση προξένησε η θέση του ότι όπως ακριβώς ο Λαός του Θεού μας προσφωνεί εμάς τους Κληρικούς Πατέρες, εμείς οφείλουμε να εξακτινώνουμε την πατρική ποιότητα και ιδιότητά μας που μας προσφέρθηκε από την Αγιοπνευματική χάρη στην Ενορία, νοούμενη ως ο όλος Χριστός, ως το Σώμα του όλου Χριστού, που εν χώρῳ και χρόνῳ και ιστορία περπάτησε και έζησε μαζί μας ζυμώνοντας τη μοναδική δυνατότητα σωτηρίας μας.

Για τους νέους ανθρώπους και τα παιδιά, ζήτησε το ράσο και η χαρισματική Ιερωσύνη να τους δώσουμε πνοή, όνειρο και προοπτική, συνάμα δε να περιβάλλουμε με στοργή και θέρμη τους ηλικιωμένους αδελφούς μας, ώστε σε όλη του την ηλικιακή διάσταση να γαλουχείται το Ποίμνιο με το ζων ύδωρ και αίμα της Πλευράς του Χριστού. Δεν λησμόνησε να υπενθυμίσει ότι απαίτηση του κόσμου κάθε εποχής είναι η καλή αλλοίωση και μεταμόρφωσή του σε Ποίμνιο του Θεού που καλλιεργείται σύμφωνα με τον Νόμο του Θεού και το Άγιο Θέλημά Του.

Τέλος, ο Σεβασμιώτατος με μια αναφορά ειδική στην απαίτηση της εποχής μας που χαρακτηρίζεται ως “δικαιωματισμός”, δηλαδή ως προβολή και επιβολή των δικαιωμάτων μας μόνο, κάτι που δεν μπορεί να ανθίσει στο Εκκλησιαστικό Γεώργιο!

Επακολούθησε επικοδομητικώτατη συζήτηση μεταξύ του ομιλητού, του Μητροπολίτη Ιερισσού και των Κληρικών και κατέληξε η εισήγηση στα ανάλογα συμπεράσματα.

Η ομιλία του Μητροπολίτη Μαρωνείας και Κομοτηνής

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ιερισσοῦ, Ἀρδαμερίου καὶ Ἁγίου Ὁρους κ. Θεόκλητε, Φιλευσεβὲς ἱερατεῖο τῆς κατὰ Ἱερισσὸν Ἐκκλησίας, Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς συγκέντρωσε σήμερα ὅλους μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Ἱερατικῆς συνάξεως τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἔχει ὡς κύριο θέμα στοχασμοῦ τῶν συμμετεχόντων τὴν διατύπωση θέσεων καὶ προβληματισμῶν γιὰ τὸ ζήτημα τῆς λειτουργίας τῆς ἐνορίας ὡς κυττάρου τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς. Ὁ χαρακτηῖρας τοῦ

συγκεκριμένου θέματος διαγράφεται ως ζωτικός για τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα, ἀφοῦ ἡ ἐνορία ἀποτελεῖ τὸν χῶρο μέσα στὸν ὁποῖον πραγματώνεται ὁ διάλογος Θεοῦ καὶ Ἀνθρώπου καὶ ἐπιτελεῖται ἡ καλλιέργεια τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου με σκοπὸ τὴν σωτηρία του.

Ὁ θεολογικὸς λόγος ἀπὸ αἰῶνες ἔχει ἀναφερθεῖ στὴν πνευματικὴ ταυτότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος, περιγράφοντας τὸν τρόπο ὀρθῆς λειτουργίας της καὶ ἐπισημαίνοντας ἀδυναμίες καὶ προβλήματα πού δύνανται νὰ ἐμφανιστοῦν. Παράλληλα, ἡ θεολογικὴ σημασία τῆς σχέσεως τοπικότητος καὶ καθολικότητος μιᾶς Ἐκκλησίας ἔχει ἀναλυθεῖ σαφέστατα στὰ 2 ἐγχειρίδια Δογματικῆς Τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, περιγράφοντας μὲ σαφήνεια τὸ ἐκκλησιολογικὸ πλαίσιο ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ζοῦμε ἢ θὰ ἔπρεπε νὰ ζοῦμε ὡς μέλη μιᾶς συγκεκριμένης ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος. Τὸ δόγμα, ὅπως ἀκριβῶς ἔχει διατυπωθεῖ, δέν εἶναι μία ἀλήθεια θεωρητικὴ ἢ ἠθικὴ, ἀλλὰ ἀποτελεῖ τὸ βίωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐκφραζόμενο μέσα στὰ ὅρια τῆς Ἀληθείας Της.

Ἐπομένως, ἡ κάθε ἐνορία ὀφείλει νὰ ἔχει ὡς ἀφετηρία της τὸ γεγονὸς ὅτι θὰ πρέπει νὰ λειτουργεῖ καὶ νὰ ἐκφράζει τὴν αὐτοσυνειδησία τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἀποτελεῖ τὸν Χριστὸ παρατεινόμενο εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἡ θέση αὕτη μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ἐξετάσουμε τὰ πράγματα μέσα στὴν σημερινὴ πραγματικότητα, τοποθετώντας τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα ἐντὸς τῶν δεδομένων τῶν ἡμερῶν μας, γεγονὸς πού θὰ μᾶς βοηθήσει νὰ ἀξιολογήσουμε καὶ νὰ ἐπαναπροσδιορίσουμε τὴ θέση μας ἀπέναντι στὸν Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους.

Ἄς ἐπιχειρήσουμε λοιπὸν στὴν παροῦσα συνάντησή μας νὰ μιλήσουμε θεολογικὰ καὶ ἀπλὰ γιὰ τὴν καθημερινότητα στὴ ζωὴ μιᾶς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος τοῦ σήμερα, ἡ ὁποία θὰ πρέπει νὰ ζεῖ, νὰ λειτουργεῖ καὶ νὰ πορεύεται στό Ἐπέκεινα μὲ προοπτικὴ καὶ διάθεση σωτηρίας. Ἡ θέση τοῦ κληρικοῦ σὲ μία ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα εἶναι ἐξέχουσα καὶ σημαντικὴ, ἀφ' ἑνὸς διότι ἀποτελεῖ τὸν λειτουργὸ τῶν θείων μυστηρίων καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι ὡς φορέας τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης πού πηγάζει ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη του, καθίσταται ἡ ἀγκαλιὰ καὶ ἡ στοργὴ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Τὰ ἀνωτέρω δύο στοιχεῖα ἀποτελοῦν τὸν πυρῆνα τῆς λειτουργίας καὶ ὑπάρξεως τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἐπιτρέψτε μου τὴν ἀνάλυση ὀρισμένων παραμέτρων τους, ἐξόχως σημαντικῶν γιὰ τὴ λειτουργία τῆς ἐνορίας στίς μέρες μας. Ἡ ἐνορία σήμερα βρίσκεται ἐντὸς μεγάλων κοινωνικῶν ἀλλαγῶν καὶ ἀνακατατάξεων.

Ἡ ὑπαρξὴ μεταβολῶν στὸν ἠθικὸ στοχασμὸ καὶ στὴν ἀξιολόγηση τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς, σὲ συνδυασμὸ 3 μὲ τὸ κριτήριό τοῦ «δικαιωματισμοῦ», τὸ ὁποῖο ἀπειλεῖ νὰ ἱσοπεδώσει τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καὶ νὰ δημιουργήσει ἄγνωστες καὶ πρωτοφανεῖς καταστάσεις, ἀπειλοῦν τῆς ἐσωτερικῆς ἰσορροπίας καὶ γαλήνης τῶν

ανθρώπων. Ἡ ἔλλειψη παράλληλα πνευματικότητας καὶ θεολογίας στή ζωὴ μας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώνεται στήν ἄνθηση διαφόρων μορφῶν καὶ ὑποκαταστάτων πνευματικῆς ζωῆς (π.χ. διαλογισμός) καὶ ἡ ἀναζήτηση δεισιδαιμονικῶν αἰτίων στά καθημερινὰ μας πράγματα, ἀποστραγγίζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ καθετὶ πνευματικό. Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἐμφανίζεται ὁ μαρασμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀπελπισία, ἡ κατὰθλιψη καὶ ἡ ἀδιαφορία τοῦ ἄκομα καὶ γιὰ τὴν ἴδια του τὴ ζωὴ.

Ἡ συγκεκριμένη ἀναφορὰ στά κοινωνικὰ δεδομένα περιέγραψε ἀφ' ἑνὸς τὰ προβλήματα ἐνώπιον τῶν ὁποίων βρισκόμαστε καὶ ἀφ' ἑτέρου τὶς ἀστοχίες μας ποὺ δὲν ἀπέτρεψαν ἢ ἐπέτρεψαν τὴν δημιουργία ἐνὸς τόσο ἰδιομόρφου καὶ σκληροῦ κοινωνικοῦ περίγυρου. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταλαβαίνει κανεὶς ὅτι ὁ κληρὸς, ὡς δύναμη Θεοῦ καὶ πηγὴ Ἀναστάσεως ἔχει ἕναν πολὺ σημαντικὸ καὶ ἰδιόμορφο ρόλο νὰ διαδραματίσει στήν ἐποχὴ μας. Ὁ ρόλος αὐτὸς δὲν εἶναι οὔτε ἄγνωστος, οὔτε ἱστορικὰ καινοφανὴς γιὰ νὰ μᾶς προκαλεῖ φόβο καὶ δειλία. Ἐξάλλου, κατὰ τὰ Κυριακὰ Λόγια « Ὑμεῖς ἐστέ τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἀλισθήσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ὑμεῖς ἐστέ τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. 5,13-16).

Ἀναφερόμενοι στήν λειτουργικὴ παρουσία τῶν ἱερέων ὀφείλουμε σαφῶς νὰ ξεκινήσουμε ἀπὸ τὸ ἀξίωμα ὅτι οἱ ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν εἶναι θεατρικὲς παραστάσεις πρὸς ἰδιωτικὴ τέρψη ἢ ἀποκόμιση τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ἐνοριτῶν γιὰ τὴν δικὴ μας 4 παρουσία. Ὁ κληρικὸς ἔχει ὡς πρωταρχικὸ μέλημά του νὰ τελεῖ τὶς καθημερινὲς ἀκολουθίες μὲ τρόπο σοβαρό, λειτουργικὰ ἄρτιο καὶ καλλιεργοῦντα μία πνευματικὴ διάσταση στά τεκταινόμενα, ἡ ὁποία ἀποσκοπεῖ στή μέθεξη τοῦ ἀνθρώπου μέσα στὸν κόσμον τῆς προσευχῆς καὶ στήν θεία παρουσία ἐντὸς τῆς προσευχῆς. Τὸ ἀνωτέρω στοιχεῖο δὲν ἀφορᾷ μόνο τὶς ἀκολουθίες τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ περιλαμβάνει καὶ τὸν χῶρον μέσα στὸν ὁποῖο τελεσιουργοῦνται αὐτά.

Οἱ ναοὶ μας πρέπει νὰ ἀποτελοῦν μία κατ' ἄνθρωπον μικρογραφία τῆς κατοικίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ πνευματικότης δὲν εἶναι μόνο λόγια, ἀλλὰ ἔχει καὶ συγκεκριμένη ὀπτικὴ ἀναφορὰ, γεγονὸς ποὺ μᾶς ἐπιβάλλει νὰ διατηροῦμε μία ἐκκλησιαστικὴ τάξη ἐντὸς τῶν ναῶν, ἡ ὁποία θὰ προβάλλει τὸ χριστιανικὸ ἰδεῶδες ἐνώπιόν μας. Ὁ κόσμος ποὺ ἔρχεται νὰ προσευχηθεῖ θὰ πρέπει νὰ εἰσέρχεται σὲ ἕναν χῶρον προσευχῆς καὶ κατάνυξης ποὺ θὰ μυρίζει λιβάνι, ταπείνωση καὶ Ἀνάσταση. Κι ἂν ἀπορεῖ κανεὶς μὲ τὰ ἀναφερθέντα, ἃς ἔχουμε στό μυαλὸ μας ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ ἔλκεται καὶ ἀποτυπώνεται στήν κτίση. Αὐτὸς ὁ

Ἐλκόμενος Χριστὸς πρέπει νά γίνεται καὶ ἡ πρωταρχικὴ ἔγνοια τοῦ κάθε ἱερέως. Νά ἔχουμε διαρκῶς στό μυαλὸ μας ὅτι :« ὃς ἂν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος. Καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθεν διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μαρκ. 10, 44-46).

Ἡ παρουσία τοῦ ἱερέως ὀφείλει νά εἶναι μία διαρκὴς ὑποστήριξη στή ζωὴ τῶν πιστῶν, μία ὑποταγὴ στίς ἀνάγκες καὶ τίς πνευματικὲς καὶ ὑλικὲς ἀπαιτήσεις τῶν συνανθρώπων μας. Νά βρίσκεται ἐντὸς τῆς ζωῆς τους, νά γνωρίζει, νά ἐνδιαφέρεται, νά πάσχει καὶ νά συμπάσχει, νά κενώνεται προκειμένου νά πλημμυρίζουν οἱ ζωὲς τους δύναμη, ἐλπίδα καὶ φῶς. Στό σημεῖο αὐτὸ ὀφείλουμε νά ἐπισημάνουμε καὶ τὴν διαφορὰ μεταξὺ τῆς προσφερομένης ἀγαπητικῆς θυσίας τοῦ κληρικοῦ καὶ τῆς κάθε ἄλλης μορφῆς κοινωνικῆς προνοίας. Ὁ κληρικὸς ἀδελφοί μου δέν κάνει ἀπλῶς μία καλὴ πράξη γιὰ τὸν συνάνθρωπό του. Ὁ κληρικὸς προσφέρει τὸ «εἶναι» του στὸν ἀδελφὸ του, ἀκολουθώντας 5 τὴν ἀποστολικὴ προτροπὴ: «Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. 6,2), ἐνῶ ὁ κυριακὸς λόγος: «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ’ ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Μάρκ. 25,40), ὑποδεικνύει τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κληρικὸς, διακονώντας τοὺς ἀνθρώπους, ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ὑπακοή καὶ τὴν ὑποταγὴ του στὸν ἐν Τριάδι Θεὸ καὶ στήν ἐκπλήρωση τοῦ Θείου Θελήματος.

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι καὶ τὸ διακύβευμα τῆς ζωῆς ἐνὸς κληρικοῦ, τὸ ἂν δηλαδὴ μπορεῖ καὶ θέλει νά γίνεται φῶς. Ἡ διαδικασίᾳ βέβαια τοῦ νά γίνεις φωταγωγὸς χάριτος ἀπαιτεῖ νά ὑπάρχει σὲ κάθε ἐνορία καὶ ἓνα ζωντανὸ κήρυγμα. Ἐνα κήρυγμα πού δέν θὰ ἀναλώνεται σὲ γνωστὰ καὶ δεδομένα πράγματα ἀλλὰ θὰ ἀποτελεῖ λόγο ὑποφήτου, ἐρμηνευτοῦ δηλαδὴ, τῶν Θείων Γραφῶν. Ἐνας λόγος ὁ ὁποῖος θὰ ἐρμηνεύει μὲ θεολογικὸ τρόπο τίς Γραφές, μεταφέροντας τὰ νοήματά τους στή σημερινὴ πραγματικότητα καὶ στό πῶς θὰ τὴν ἀντιμετωπίσει ὁ ἄνθρωπος, παρέχοντας πάντοτε τὴν συγχώρεση στοὺς ἀνθρώπους πού ἐπιθυμοῦν νά ἀλλάξουν αὐτὸ τὸ βάρβαρο καὶ ἀπάνθρωπο βίωμα πού τοὺς διακατέχει. Τὸ κήρυγμα ἀδελφοί μου εἶναι ὁ διάλογος τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν κόσμον.

Καθίσταται σαφές, ὅτι ἡ ἐκπλήρωση τοῦ στόχου του ἀπαιτεῖ μελέτη τῶν ἱερῶν κειμένων καὶ τῆς θεολογικῆς τους ἐρμηνείας ἐκ μέρους τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν δέν εἴμαστε σὲ θέση νά γνωρίζουμε τὸ περιεχόμενο τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, πῶς θὰ μπορέσουμε νά τὴν κενώσουμε μέσα στὸν κόσμον; Πῶς θὰ δώσουμε μηνύματα θεραπείας, μετανοίας, συγχώρεσης καὶ ἀνάστασης, ὅταν δέν διαθέτουμε τὰ εὐαγγελικὰ ἐχέγγυα τῆς σωστῆς καὶ ἀρτίας προσφορᾶς τοὺς στὸν ἄνθρωπο; Πῶς θὰ κηρύξουμε Χριστό, ὅταν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δέν γνωρίζουμε ποῖος εἶναι ὁ Χριστός; Στό σημεῖο αὐτὸ ἂς μοῦ ἐπιτραπεῖ νά ἀναφέρω

τὸ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἑνὸς κληρικοῦ σὲ ἓνα ὀρεινὸ χωριό. Ὁ συγκεκριμένος κληρικὸς δὲν κατεῖχε ἰδιαίτερες γραμματικὲς ὁ γνώσεις, πολὺ δὲ περισσότερο θεολογικὲς, ἀλλὰ διάβαζε μετὰ πολλῆς ἀφοσιώσεως κάθε θρησκευτικὸ ἔντυπο ποὺ ἔφτανε στὰ χέρια του καὶ ἰδιαίτερώς τὰ διαθέσιμα κυριακοδρόμια τῶν μεγάλων ἱεροκηρύκων.

Μέχρι ἐδῶ ὅλα εἶναι συνηθισμένα θὰ ἔλεγε κανεὶς. Τὸ στοιχεῖο ποὺ τὸν διαφοροποίησε ἀπὸ μία κατάσταση ἀδιαφορίας καὶ μοῦ ἔκανε τρομερὴ ἐντύπωση, ἦταν ὅτι σὲ κάθε λειτουργία κήρυττε. Καὶ δὲν κήρυττε ἀπὸ στήθους, ἀλλὰ διάβαζε ἀπὸ τὸ βιβλίον ἢ τὸ φυλλάδιον, τὸ κήρυγμα γιὰ τὴν θεολογικὴ ἀνάλυση τῆς περικοπῆς τῆς συγκεκριμένης ἡμέρας. Ἔλεγε καὶ πίστευε ὅτι δὲν μποροῦν νὰ φύγουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν χωρὶς νὰ ἔχουν ἀκούσει κάτι πνευματικό. Μὲ τίς σκέψεις αὐτὲς γιὰ τὴν λειτουργικὴ παρουσία τοῦ ἱερέως μέσα στὴν ἐνορία του, ἄς προχωρήσουμε στὸ ἐπόμενο στοιχεῖο τῆς συζήτησής μας ποὺ εἶναι ἡ ἐξακτίνωση τῆς πατρικῆς φιγούρας του μέσα στὴν ἐνορία. Μὲ ἄλλα λόγια, θὰ ἀναφερθοῦμε στὸ πῶς ὀφείλει ὁ κληρικὸς τοῦ σήμερα νὰ ἀντιλαμβάνεται τίς προκλήσεις καὶ τίς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν καὶ νὰ βρίσκεται μέσα στὴν κοινωνία, νὰ ὑπηρετεῖ τίς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ γίνεται ὁ στερρὸς βράχος πάνω στὸν ὁποῖο θὰ στηρίζονται οἱ πιστοὶ προκειμένου νὰ σταθοῦν ὀρθοὶ ὅταν ὅλα δείχνουν ὅτι θὰ πέσουν. Πολλοὶ πνευματικοὶ καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τόνισαν κατὰ καιροὺς ὅτι ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι ἀπλή, χωρὶς ἰδιαίτερες ἀπαιτήσεις, ἀρκεῖ κάποιος νὰ θέλει νὰ τὴν υἱοθετήσῃ. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν ἐφημέριον τῆς ἐνορίας ποὺ ὀφείλει νὰ γνωρίζει τὸν κόσμον ποὺ τὸν περιβάλλει.

Δὲν εἶναι δύσκολον καὶ δὲν ἀπαιτεῖ θυσιᾶς τὸ νὰ περπατήσῃ ἓνας κληρικὸς στίς γειτονιὰς καὶ τὰ καταστήματα μὲ διάφορες προφάσεις, προκειμένου νὰ δώσει τὸ στίγμα τῆς παρουσίας του στὴν καθημερινότητα τῶν ἀνθρώπων. Δὲν χρειάζεται ἰδιαίτερες ἱκανότητες γιὰ νὰ κινηθεῖ μέσα στὸν κόσμον καὶ νὰ ἀπαντήσῃ στίς «Καλημέρες» καὶ τίς «Καλησπέρες» ποὺ θὰ ἀκούσει ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ συναντήσῃ. Τὸ στοιχεῖον αὐτὸ λειτουργεῖ μὲ διττὸ τρόπο. Μὲ τὴν συναναστροφή μας μέσα στὸν κόσμον, συζητοῦμε μὲ τοὺς 7 ἀνθρώπους, μᾶς λένε τοὺς προβληματισμοὺς τους, τίς ἀνησυχίες τους καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀντιλαμβανόμαστε καλύτερα τί συμβαίνει γύρω μας, ὥστε νὰ γνωρίζουμε τίς ἀνάγκες τοῦ ποιμνίου μας καὶ νὰ καλλιεργοῦμε θεολογικὰ καὶ πρακτικὰ τὴν θεραπείαν τους. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ὀφείλουμε νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι ἡ παρουσία μας μέσα στὸν κόσμον λειτουργεῖ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, τουλάχιστον τοὺς καλοπροαίρετους, εὐεργετικὰ καὶ ὑποστηρικτικὰ.

Ἡ παρουσία ἑνὸς κληρικοῦ περιποιημένου καὶ λιβανισμένου, τοποθετημένου δὲ ἐντὸς τοῦ Θεοῦ Θελήματος τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, καθίσταται τὸ ἄροτρο

γιά τήν περαιτέρω καλλιέργεια τοῦ χωραφιοῦ τῆς πίστεως. Ἡ παρουσία μας καὶ ὁ διάλογος μὲ τὸν κόσμον δημιουργεῖ δεσμοὺς πίστεως καὶ ἀγάπης. Δέν μπορεῖ νὰ διαμαρτυρόμαστε σήμερα γιά τὴν τέλεση πολλῶν πολιτικῶν γάμων παραδείγματος χάριν, ὅταν ἐμεῖς ἔχουμε ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸ ποίμνιο καὶ θεωρούσαμε πράγματα δεδομένα πού σήμερα ἔγιναν ἀμφισβητούμενα. Δέ μπορούμε σαφέστατα νὰ ἀλλάξουμε τὰ μηνύματα πού προσλαμβάνουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, ἀπὸ τὶς συναναστροφές τους καὶ ἀπὸ τὴν περιρρέουσα ἠθική. Μποροῦμε ὅμως μέσα στή συνάφειά μας, νὰ τοὺς μιᾶμε, νὰ τοὺς ἐξηγοῦμε καὶ ἐμμέσως νὰ τοὺς κατευθύνουμε.

Μέσα σὲ ἓναν κόσμον πού ἀδιαφορεῖ γιά τὴν μόρφωση καὶ τὴν κατάρτιση τῶν νέων ἀνθρώπων, γιά τὴν διάλυση τῆς οἰκογένειας, γιά τὴν καταρράκωση τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρέπειας, γιά τὴν ἀπουσία ἀξιῶν καὶ ἰδανικῶν σὲ ἐθνικό, πνευματικό καὶ κοινωνικό ἐπίπεδο, δέν μπορεῖ νὰ μείνουμε ἀδιάφοροι. Ἀκόμα καὶ ἂν αὐτὸ γίνεῖ ἡ ἐπιλογή μας, ἃς γνωρίζουμε ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἡ καταδίκη μας θὰ θεωρεῖται δεδομένη τόσο ἀπὸ τὸν Θεό, ὅσο καὶ ἀπὸ τὶς μελλοντικὲς γενιές πού θὰ περιγράψουν τὸ ὕψος τῆς καταστροφῆς πού ἐπιφέραμε μὲ τὴν στάση μας. Τὸ νὰ σταθοῦμε στό ὕψος τῶν περιστάσεων γίνεται μονόδρομος. Ὅφείλουμε νὰ δώσουμε πνοὴ στοὺς νέους ἀνθρώπους καὶ ὄραμα, νὰ στηρίξουμε τίς ἐλπίδες καὶ τίς προοπτικὲς τους, νὰ ὀρθοῦμε δίπλα στίς οἰκογένειες καὶ νὰ πείσουμε ὅτι μπορούμε νὰ ζήσουμε καὶ μὲ λιγότερα ἀγαθὰ ἀπὸ τὰ περίσσεια πού διαθέτουμε σήμερα, νὰ σταθοῦμε μὲ ἀγάπη δίπλα στοὺς ἡλικιωμένους καὶ νὰ τοὺς περιθάλψουμε μὲ στοργὴ καὶ θέρμη ἀπέναντι σὲ μία κοινωνία πού τοὺς παραμερίζει, νὰ μεταβάλουμε τὸ μαῦρο τῆς ζωῆς ὡς θεία ὑπόσχεση γιά τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀντιλαμβανόμαστε λοιπὸν ἐκ νέου τὴν ἀξία τῆς μελέτης τῶν θείων γραφῶν, στήν ὁποία ἀναφερθήκαμε παραπάνω, ἐφόσον μέσα στά περιστατικὰ τῆς δράσης τοῦ Διδασκάλου διαφαίνονται πολλοὶ καὶ διαφορετικοὶ τρόποι προσέγγισης τῶν ἀνθρώπων. Πολλὰ τὰ παραδείγματα, μία ἡ ἀλήθεια: δέν ἐξαναγκάζουμε, ἀλλὰ πείθουμε μὲ τὸν λόγο καὶ τὰ ἔργα μας.

Καὶ ἃς μὴν πιστέψουμε ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι δικὰ μας δημιουργήματα ἢ ὅτι ὅλα θὰ γίνουν εὐκόλα καὶ βατά, ἀλλὰ νά γνωρίζουμε πῶς ἐμεῖς προτάσσουμε τὴν διάθεση καὶ τὴν ὑπάρξή μας στὸν Θεὸ καὶ Ἐκεῖνος κατευθύνει τὰ ἔργα καὶ τὶς ἡμέρες μας, καθ' ὅτι σύμφωνα καὶ μὲ τὴν ἀποστροφὴ τοῦ Χριστοῦ: «Οὐκ ἔστιν δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ· εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν» (Ἰωαν. 15,20). Σεβασμιώτατε Ἄγιε Ἀδελφέ, περαίνοντας τὸν λόγο μου καθίσταται σαφὲς ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ὅτι ἡ ἐνορία ὡς κύτταρο τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος ἔχει τὴν δύναμη νά λειτουργήσει εὐεργετικὰ γιὰ τὸν σπαρασσόμενο σήμερα ἀπὸ πολλὰς πλευρὰς ἄνθρωπο, μέσα στὰ κανονικὰ καὶ ἐκκλησιολογικὰ ὅρια τῆς δογματικῆς καὶ πατερικῆς διδασκαλίας.

Ἡ μεταμόρφωση τοῦ ποιμνίου δὲν πραγματοποιεῖται μονομιᾶς, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ καθημερινὴ φροντίδα καὶ ἐνασχόληση, εἰδικὰ στίς μέρες μας, οἱ ὁποῖες χαρακτηρίζονται ἀπὸ πνευματικὴν πενίαν καὶ κοινωνικὴ ἐξαθλίωση. Ἡ ἐνορία ὅμως, μᾶς δίδει τὴν δυνατότητα νά σπεύρουμε καὶ νά καλλιεργήσουμε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ νά ἀπολαύσουμε ἐν χρόνῳ τὴν συγκομιδὴ τῶν καρπῶν τῆς προσπάθειάς μας. Νά κρατήσουμε τοὺς ἀνθρώπους ὀρθίους καὶ νά δημιουργήσουμε προσωπικότητες ἱκανὲς ὅχι μόνο νά σταθοῦν 9 ἐντὸς τοῦ συγκεκριμένου κοινωνικοῦ γίγνεσθαι, ἀλλὰ νά συμβάλλουν καὶ στή μεταμόρφωσή του. Ἡ παρουσία τοῦ ἐφημερίου καθίσταται λυτρωτικὴ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ποιμνίου, ὅταν ὁ τελευταῖος συνειδητοποιήσει τὴν ἀποστολὴ καὶ τὶς ὑποχρεώσεις του. Ἡ ἀδυναμία τῆς παντοῦ καὶ πάντοτε παρουσίας τοῦ Ἐπισκόπου τοποθέτησε τοὺς ἐφημερίους στίς κατὰ τόπους ἐνορίες, προκειμένου νά ὑπάρχει πάντα λειτουργὸς καὶ πνευματικὸς πατέρας δίπλα στό ποίμνιο.

Ἐὰν συνειδητοποιήσουμε τὴν ἀξία καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς συγκεκριμένης πνευματικῆς πατρότητας πού πηγάζει ἀπὸ τὸ ὠμοφόριο τοῦ ἐπισκόπου, τότε θὰ πορευθοῦμε τὸν δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ, ἀλλὰ στίς τρεῖς μέρες θὰ βιώσουμε τὴν Ἀνάσταση. Ἐὰν ἀρνηθοῦμε τὴν ἀνάληψη τῆς ἀποστολῆς μας, τότε θὰ βιώσουμε τὴν κόλαση τῶν ἀρνητοῦ, τουτέστιν τοῦ Διαβόλου. Ἄς ἐπιλέξουμε λοιπὸν τὸν δρόμο μας καὶ ἃς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ ἐπιλέξουμε τὸν σωστό.

Σᾶς εὐχαριστῶ

[Περισσότερες Φωτογραφίες](#)